

Az én asztalom - Munkaebéd a Rosensteinnél

2009 november 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Peth? Sándor legendának számított a családukban. Kisgyerek voltam még, de gyakran hallottam a nevét, elsősorban Görgey Arthurról a harmincas években írott könyve miatt.

Melyben alaposan, nagy történelmi tudással ? is igazságot tett a szabadságharc méltatlanul meghurcolt f?vezérének történelmi perében. (Azért mondom így, hogy „? is”, mert az akkor fiatal történész, a néhány éve meghalt Kosáry Domokos els? publikációját is a Görgey-kép tisztázó korrekciójának szentelte. Ez volt a magja a kés?bbi, az 1990-es években publikált hatalmas, kétkötetes Görgey-monográfiának.)

A másik ok, amiért gyerekkoromból Peth? Sándor nevére emlékszem, a Magyar Nemzet cím? napilap alapítása volt 1938-ban. Ez a lap els? megjelenését?l kezdve mindig ott volt apám asztalán, a lap nevének sajátos szép tipográfiája azonosult gyerekagyamban annak az újságnak a képével, melyet apám haláláig naponta olvasott. A f?szerkeszt? Peth? Sándor azokban a nehéz id?kben ritka tisztesség?, független és kiegyensúlyozott, politikailag nagyon bátor polgári lapot hozott létre. Sajnos nem sokkal kés?bb egy autóbalesetben életét vesztette. A Magyar Nemzet a háború után is életben maradt. Kitéve természetesen Rákosi Mátyás 1948-as hatalomátvételének, majd az elkövetkez?, enyhén szólva komplikált évtizedek viharainak. De a zsarnokság különböz? fázisaiban is szinte mindig sikerült meg?riznie a pártirányítású újságírás hazugságtengerében valamilyen rejtélyes módon megnyilvánuló, leginkább polgárinak nevezhet? hangnemét. Ez természetesen gyakran változott, leginkább 1956 forró nyarán Losonczy Géza, a forradalom leverése után börtönben elpusztult, egyébként régi kommunista mozgalmár f?szerkeszt?sége idején.

Én magam, mintegy az apai tradíciót követve (de apám már nem élhette meg), Komlós János hívására 1959-ben szeg?dtem a lap kulturális rovatához. Rádió- és tévékritikát írtam, olykor könyvekr?l és színházi bemutatókról számoltam be, majd Peth? Tibor (Peth? Sándor fia) f?szerkeszt?sége idején itt kezdtem tárcákat írni, feltámasztva a magyar újságírás Rákosiék alatt kiirtott régi irodalmi hagyományát (Csurka Istvánnal váltogatva egymást). 35 éven át voltam a lap munkatársa, 1994-ig, amikor számomra egyre elfogadhatatlanabbul kezdett megváltozni a lap irányultsága.

De Peth? Sándor szelleme él. Köszönhet?en egy Amerikába szakadt hazánkfia, George Hemingway tiszteletre méltó elszántságának. A sikeres üzletember részben arra fordította – és fordítja ma is – nyereségének bizonyos részét, hogy az alapító emlékét életben tartsa, például úgy, hogy Peth? Sándor-díjat alapított a magyar újságírás, rádiózás és televíziózás arra érdemes képvisel?i jutalmazására. Ezeket a személyeket válogatott kuratórium emeli ki. Például éveken át Kosáry Domokos, a rendszerváltás utáni Akadémia nagyszere? elnöke: ?t csak azért nevezem meg, mert sajnos már nincs közöttünk. Amikor sok éve meghívtak engem is a kuratórium tagjai sorába, örömmel vállaltam, nem csupán a jó ügy érdekében, hanem mert Peth? Sándor neve ellenállhatatlan vonzást jelentett

számomra.

Kellemes munkaebédeken szoktuk megbeszélni az évenként kialakuló névsort. Amikor George Hemingway még éttermeket alapított Budapesten, akkor az ? háza táján, amióta eladta ezeket, a Rosenstein Vendégl?re esett a választás. Jó döntés volt. Mindig biztató, ha a tulajdonos maga is f?z, mint ebben az esetben. A Peth?-kuratóriumtól függetlenül is többször jártam itt, és kizárólag nagyon jó emlékeim vannak. Impozáns gazdagságú a vadas ételek kínálata, a liba minden elképzelhet? variációban megjelenik az étlapon (és nehéz álmaimban). A rendkívüli szakértelmet igényl? báránysültek családja részt vehet a bajnokok ligáján. A nem sablonos édességek közül kiemelném a mézes-mákos palacsintametétet. Nagymama mesterem?ve is lehetne. Nem tudom, mennyire volt gurmand néhai Peth? Sándor, de ha szerette a jó ízeket, akkor a szelleme jól érzi itt magát közöttünk.

Görgey Gábor, fn.hu

Ajánló